

Příloha k protokolu o SZZ č.

Jméno: **Jan Procházka**

Vysoká škola: **FF JU v Č. Budějovicích**
Ústav estetiky

Obor: **Estetika**

Datum odevzdání posudku: 20.8.2009

Recenzent * /
diplomové práce
Vedoucí */ **Mgr. Martin Kaplický**

.....

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Estetická distance v hudbě a jejích projevech

.....
(téma)

Ve své bakalářské práci se Jan Procházka věnuje problematice estetického prožitku hudebního uměleckého díla. Teoretickým východiskem je mu studie Edwarda Bullougha „*Psychická distance jako faktor v umění a estetický princip*“.

V první kapitole autor představuje základní rysy Bulloughova pojetí a usiluje o rozvedení jeho úvah směrem k problematice hudby. Identifikuje základní charakteristiku psychické distance jako určení estetické percepce a dvě limity (pod-distancování a pře-distancování), vedoucí ke ztrátě psychické distance a vypadnutí z rámce estetické percepce. Procesu distance při vnímání hudebního díla pak autor rozumí ve smyslu komplexního procesu, ve kterém rozpoznává několik dílčích rovin distance: prostorovou, temporální, mediální a identifikační. Na tomto místě se autor snaží kreativně rozvinout možnosti Bulloughova přístupu. Jestliže je však mediální distance chápána jako vzdálenost (distanci) hudebního provedení od materiálu lidského těla, bylo by vhodné naznačit vztah této technické, mimo-estetické distance k psychické distanci recipienta. To však autor přesvědčivě nedělá. Pokud autor svým pojetím identifikační roviny distance myslí „...identifikaci uměleckého díla – jeho rozumění, kontemplaci...“ a „...míru identifikace s hudebním dílem u subjektu...“ (str. 14), mluví vlastně o obecném vymezení Bulloughovy „psychické distance“. Termín „identifikační distance“ by pak byl zbytečným pleonasmem. Autorovo kreativní rozvinutí Bulloughových myšlenek by si tedy zasloužilo reformulaci.

V druhé kapitole se pak autor snaží představit rysy, kterými se hudba odlišuje od ostatních umění. Činí tak na základě její snadné reprodukovatelnosti, svázanosti s se stylem života, jejího fyziologického působení a abstraktnosti jejího jazyka. Tyto rysy však můžeme nalézt i u uměleckých děl z jiných oblastí, bylo by tedy třeba dané diference podrobněji argumentovat.

Třetí kapitola je věnována míře psychické distance v různých typech hudebních projevu. Autor rozlišuje taneční hudbu, užitou hudbu, lidovou hudbu, hudbu ve spojení s textovou složkou a absolutní hudbu. Zajímavé úvahy této části by však měly být podepřeny

naznačením metody, na jejímž základě autor k výše uvedenému dělení došel. Autorem rozlišené typy by se rovněž prolínaly.

V poslední kapitole autor rozvíjí u Bullougha pouze naznačený motiv o kolísání „psychické distance“ v rámci hudebního umění v míře, která není vlastní jiným druhům umění. Jan Procházka se snaží klasifikovat typy posluchačů hudby do osmi skupin. Bohužel ani zde není specifikována metoda, jakou k ní došel.

V celé práci však autor prokázal porozumění Bulloughově textu, silný zájem o hudební umění a teoretickou odvahu při pokusech o vlastní vhled. Ačkoliv se v tomto pokusu neubráníl nepřesnostem, celkově pokládám práci za zdařilou. Chyby mohou vést k pokroku porozumění tématu. Proto jeho práci **doporučuji k obhajobě** a navrhuji hodnotit ji stupněm **velmi dobře**.

.....
podpis vedoucího bakalářské práce

V Čes. Budějovicích dne 20. 8. 2009

Stupeň klasifikace:	výborně	velmi dobře	dobře	nevyhověl
---------------------	---------	-------------	-------	-----------

*) Nehodící se škrtněte

